

Cristina Andone

DAR MOTAN ÎNOATĂ

ilustrații de Emi Balint

Era o zi caldă de vară. O zi din viața unui pisoi. Negru.
Frumos. Norocos.

Dar Motan – așa se numea pisoiul – se trezi. Se întinse puțin pe-o parte, apoi se gândi: e vară, e cald, ce să fac oare? Era un pisoi de librărie, ar fi putut să citească muște, furnici sau furnicuțe, cum numea el acele litere drăguțe. Însă în dimineața aceea, motanul nostru nu avea chef de citit. Nici de vizitat prieteni. Nici de dormit. Pe iarbă, în fața librăriei, era o țâșnitoare. O, ce noroc, își zise pisoiul cel negru și hopa! la joc.

— Miiiiunăăă, se opri el lângă țâșnitoare.
Aceasta înclină capul, ca o floare. Și puuf! îl stropi.
Cu apă rece, în picături mii.
Pisoiul cel negru se dădu pe spate, bucuros. Se răcorise bine, era norocos! Acum să se întindă puțin la umbră, da, ce frumos...

— Hei, unde ești? îl strigă Toto din librărie.
Toto era stăpânul lui Dar. Avea ochelari gri. Plus, foarte important, știa citi.
— Dar! Ce s-a întâmplat? zise băiatul și luă pisioul ud, aproape adormit. Să nu te fi-necat, nu îneecat, zicea Toto, speriat.

